

Cornelia Maria Funke s-a născut în 1958, în Germania, și este o cunoscută scriitoare de literatură pentru copii. Întreaga sa carieră s-a învârtit în jurul lumii acestora din urmă: a făcut mai întâi studii pedagogice la Universitatea din Hamburg, a lucrat apoi cu copii din medii defavorizate și ca ilustrator de carte, moment în care și-a dat seama că ar prefera să scrie ea însăși povești. Prima carte a scris-o la 35 de ani și până acum a strâns câteva zeci, traduse în peste 30 de limbi. Din 2005, locuiește cu familia în Los Angeles.

Inimă de Cerneală este prima parte a trilogiei cu același nume, cel mai de succes roman al autoarei, care a câștigat multe premii în țara ei natală și în străinătate, fiind publicat în milioane de exemplare. A fost ecranizat cu succes în 2009.

Cornelia Funke

Inimă de Cerneală

cu ilustrațiile autoarei

Traducere din germană
de Viorica Nișcov

arthur

Cuprins

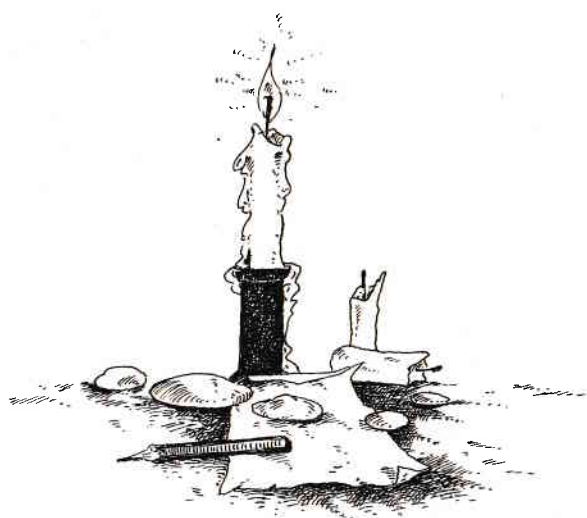
Un străin în noapte.	9
Mistere.	21
Spre sud.	30
O casă plină de cărți	40
Doar o poză	57
Foc și stele	72
Ce ascunde noaptea.	86
Singură	88
Un schimb urât	93
Peștera leului	105
Lașul	111
Și mai departe spre sud	116
Satul lui Capricorn	124
Misiunea îndeplinită.	141
Fericire și nefericire	150
Atunci	156
Trădătorul trădat	175
Limbă-vrăjită.	198
Perspective sumbre.	214
Șerpi și mărăcini	233
Basta	244
În siguranță.	259
O noapte plină de cuvinte.	267
Fenoglio	281
Finalul greșit.	294
Fiori și presimțire	300

Doar o idee.	309
Acasă	314
Un loc vechi și bun pentru a rămâne.	318
Pippo cel limbut	324
Pe dealurile mițoase	345
Din nou acolo.	355
Slujnica lui Capricorn.	362
Taine	372
Țeluri diferite	383
În casa lui Capricorn.	388
Nechibzuință.	391
Cuvinte șoptite	397
O pedeapsă pentru trădători	407
Calul negru al nopții.	417
Farid.	423
Un loc sumbru.	443
Relatarea lui Farid	451
Câteva minciuni pentru Basta	458
Trezită în noaptea neagră	463
Singură	471
Coțofana	480
Mândria lui Basta și viclenia lui Deget-de-praf	492
Ghinion pentru Elinor	507
Cu chiu cu vai	517
Un lucru atât de fragil	520
Propozițiile corecte	526
Foc	536
Trădare, limbuție și prostie	546
Umbra	553
Doar un sat părăsit.	565
Dor de casă	574
Spre casă	582

După un an de la întâmplările din
Inimă de Cerneală, Meggie înfruntă din nou
personajele din cartea fermecată care i-a dat atâtea
bătăi de cap în trecut. Se lasă atrasă între copertele
cărții, în căutarea unei lumi pure și nestăpânite,
asemenea lumii basmelor.

Citește un scurt fragment din *Sânge de Cerneală*,
al doilea volum din seria Lumea de Cerneală

Un străin în noapte

Luna scânteia în ochiul căluțului de lemn și în ochiul șoricelului pe care Tolly îl scosese de sub pernă ca să-l privească. Ceasul ticăia și în tăcerea din jur i se părea că aude alergând pe dușumea piciorușe goale, apoi chicoteli și un susur și un foșnet ca și cum s-ar întoarce paginile unei cărți groase.

Lucy M. Boston, *Copiii din Green Knowe*

In noaptea aceea ploua, o ploaie fină, susurândă. Chiar și peste mulți ani, Meggie n-avea decât să închidă ochii, și auzea de îndată cum degete minuscule băteau în geam. Undeva în întuneric lătra un câine, iar Meggie nu putea să doarmă, oricât se întorcea de pe o parte pe alta.

Sub pernă era cartea din care citise. Copertele o apă-sau în dreptul urechii ca și cum cartea ar fi vrut să o atragă iarăși în paginile ei tipărite. „Ah, e cu siguranță foarte comod să ai așa un obiect tare și colțuros sub cap“, îi spusese tatăl ei, când îi descoperise pentru prima oară o carte sub pernă. „Recunoaște că-ți șoptește noaptea povestea ei la ureche.“

„Uneori!“ răspunsese Meggie. „Dar funcționează numai la copii.“ Pentru asta Mo o ciupise de nas. Mo. Meggie nu-i spusese niciodată altfel tatălui ei.

În noaptea aceea – în care au început atât de multe lucruri și în care s-au schimbat atâtea pentru totdeauna – una din cărțile preferate ale lui Meggie zăcea sub pernă

ei și, neputând să doarmă din pricina ploii, se ridică, se frecă la ochi ca să-și alunge oboseala și trase cartea de sub pernă. Când o deschise, paginile foșniră promițător. Lui Meggie i se părea că această primă șoaptă suna la fiecare carte altfel, după cum ea știa sau nu ce o să-i povestească. Acum însă trebuia mai întâi să facă lumină. În sertarul de la noptiera ei ascunsese o cutie de chibrituri. Mo îi interzisese să aprindă noaptea lumânări. Lui nu-i plăcea focul. „Focul devorează cărțile“, spunea mereu, dar în definitiv ea avea doisprezece ani și putea să fie atentă la câteva lumânări aprinse. Lui Meggie îi plăcea să citească la lumina lumânării. Pusese trei lumânări în recipiente de sticlă și trei sfeșnice pe pervazul ferestrei. Tocmai ținea chibritul aprins deasupra unuia dintre mucerile negre, când auzi pași afară. Speriată, stinse chibritul – așa cum avea să-și mai amintească cu precizie mulți ani mai târziu –, se lăsă pe genunchi în fața ferestrei ude de ploaie și privi afară. Și atunci îl văzu.

Întunericul era spălăcit de ploaie și străinul arăta abia ceva mai mult decât o umbră. Doar chipul îi strălucea privind spre Meggie. Părul îi era lipit de fruntea udă. Ploaia se prelingea pe el, dar nu o lua în seamă. Stătea neclintit, cu brațele încrucișate pe piept, de parcă ar fi vrut ca măcar astfel să se încălzească puțin. Privea așa ținută la casa ei.

Trebuie să-l trezesc pe Mo! se gândi Meggie. Dar rămase pe loc ca și cum străinul ar fi molipsit-o cu neclintirea lui. Deodată întoarse capul, și Meggie avu impresia că o privește drept în ochi. Alunecă atât de iute din pat, încât cartea deschisă căzu pe jos. Alergă desculță

afară, pe coridorul întunecat. În casa bătrânească era răcoare, cu toate că era deja sfârșitul lui mai.

În odaia lui Mo ardea încă lumina. Stătea deseori treaz până noaptea târziu și citea. Pasiunea cărților, Meggie de la el o moștenise. Când se refugia la el după vreun vis urât, nimic nu o adormea mai bine decât să audă lângă ea respirația liniștită a lui Mo și întoarcerea paginilor. Nimic nu alunga mai repede visele urâte ca foșnetul hârtiei tipărite.

Dar silueta din fața casei nu era vis.

Cartea pe care o citea Mo în această noapte era legată în pânză de in azurie. Și de asta și-a amintit Meggie mai târziu. Ce de lucruri neînsemnate se lipsesc de memorie!

— Mo, în curte e cineva!

Tatăl ei își înalță capul și o privi absent, ca întotdeauna când îl întrerupea din citit. Treceau de fiecare dată câteva clipe până-și regăsea drumul înapoi din cealaltă lume, din labirintul literelor.

— E cineva acolo? Ești sigură?

— Da. Se uită fix la casa noastră.

Mo puse cartea deoparte.

— Ce-ai citit înainte de culcare? *Doctorul Jekyll și domnul Hyde*?

Meggie se încruntă.

— Te rog, Mo! Vino cu mine.

Nu o crezu, dar merse după ea. Meggie îl trase după ea atât de nerăbdătoare, încât pe coridor își izbi degetele de la picioare de un maldăr de cărți. Ce altceva ar fi putut să fie? În casa lor se îngrămădeau peste tot cărți. Nu stăteau doar pe rafturi ca la ceilalți oameni, nu; la ei se îngrămădeau sub mese, pe scaune, în colțurile odăilor. Erau în bucătărie și la closet, pe televizor și în

șifonier, maldăre mici, maldăre înalte – cărți... voluminoase, subțiri, vechi. La micul dejun o întâmpinau pe Meggie cu paginile deschise îmbietor, în zilele cenușii alungau plictiseala – iar uneori te împiedicai de ele.

— Nu face decât să stea acolo! șopti Meggie, trăgându-l pe Mo în odaia ei.

— Are o față de blană? Atunci ar putea să fie un vârcolac.

— Termină! Meggie se uită sever la el, deși glumele lui îi alungară spaima. Aproape că nu mai credea nici ea în făptura de-afară, din ploaie... până când se lăsă iar în genunchi în fața ferestrei.

— Acolo! Îl vezi? șopti ea.

Mo privi afară, printre stropii de ploaie care continuau să curgă, și nu spuse nimic.

— N-ai jurat tu că la noi nu vine niciun hoț fiindcă nu e nimic de furat? șopti Meggie.

— Țasta nu e hoț, răspunse Mo, dar când se întoarse de la fereastră chipul lui devenise atât de grav, încât inima lui Meggie începu să bată și mai repede.

— Du-te în pat, Meggie, îi spuse. Vizita e pentru mine.

Și apoi dispăru din odaie – înainte ca Meggie să-l poată întreba, pentru Dumnezeu, ce fel de vizită mai era și asta în miez de noapte. Îngrijorată, alergă după el; în coridor auzi cum desprinsese lanțul de la intrare și, când ajunsese în vestibul, îl văzu pe tatăl ei stând în ușa deschisă.

Noaptea pătrunse înăuntru, întunecată și umedă, iar susurul ploii se auzea amenințător de tare.

— Deget-de-praf! strigă Mo în întuneric. Tu ești?

Deget-de-praf? Ce nume mai era și ăsta? Meggie nu-și putea aminti să-l fi auzit vreodată și totuși suna familiar ca o amintire îndepărtată care nu voia să prindă de-a binelea contur.

La început nu se auzi nimic de-afară. Doar ploaia cădea murmurând și șoptind, ca și cum noaptea ar fi căpătat deodată glas. Dar apoi pașii se apropiară de casă și din întuneric se ivi bărbatul care stătuse în curte. Haina lungă pe care o purta i se lipea de picioare, udă de ploaie, și când străinul intră în lumina care se prelingea din casă, lui Meggie i se părură pentru o fracțiune de secundă că vede peste umărul lui un căpșor de blană care i se ițise din rucsac și apoi dispăruse iarăși grăbit în el.

Deget-de-praf își șterse cu mânecile fața umedă și-i întinse mâna lui Mo.

— Cum îți merge Limbă-vrăjită? îl întrebă. E mult de-atunci.

Șovăind, Mo îi apucă mâna întinsă.

— Foarte mult, zise, privind pe lângă vizitatorul său ca și cum s-ar fi așteptat să vadă în spatele lui, ivindu-se din noapte, încă o făptură. Vino înăuntru, altfel o să te prăpădești în ploaie. Meggie spune că stai de o bună bucată de vreme afară.

— Meggie? Ah, da, desigur.

Deget-de-praf se lăsă tras de Mo în casă. O cercetă pe Meggie atât de amănunțit, încât, de jenă, aceasta nu știa încotro să se mai uite. Până la urmă îl privi și ea fix.

— S-a făcut mare.

— Îți amintești de ea?

— Desigur.

Pe Meggie o izbi faptul că Mo încuie ușa de două ori.

— Câți ani are acum?

Deget-de-praf îi zâmbi. Era un zâmbet straniu. Meggie nu se putea decide dacă era batjocoritor, binevoitor sau pur și simplu jenat. Nu-i răspunse la zâmbet.

— Doisprezece, răspunse Mo.

— Doisprezece? Doamne, Dumnezeu!

Deget-de-praf își îndepărta părul ud learcă de pe frunte. Îi ajungea aproape până la umeri. Meggie se întrebă ce culoare putea să aibă când era uscat. În jurul gurii cu buze subțiri, avea o barbă cu țepi roșietici ca blana pisicii de pripas căreia Meggie îi pune uneori o străchinuță cu lapte în fața ușii. Îi răsăreau fire de păr și pe obraji, rare, ca prima barbă a unui tânăr. Nu puteau să-i acopere cicatricile, trei cicatrice palide și lungi. Din pricina lor fața lui Deget-de-praf arăta ca și cum s-ar fi spart cândva și ar fi fost apoi recompusă.

— Doisprezece ani, repetă el. Firește. Atunci... avea trei ani, nu?

Mo dădu din cap.

— Vino, să-ți dau ceva să te îmbraci. Plin de nerăbdare, îl luă cu el pe vizitator ca și cum ar fi voit brusc să-l ascundă de Meggie. Și tu, Meggie, îi spuse peste umăr, te duci la culcare.

Apoi, fără un cuvânt în plus, trase după sine ușa atelierului.

Meggie stătea și-și freca tălpile reci una de alta. „Te duci la culcare.” Uneori, când se făcea prea târziu, Mo o arunca în pat ca pe un sac cu nuci. Alteori, după cină, o alerga prin casă până când, rămasă fără suflare de atâta râs, scăpa salvându-se în odaia ei. Iar uneori el era atât de obosit încât se întindea pe sofa și ea îi făcea o cafea

înainte de a se duce la culcare. Dar niciodată nu o trimisese în pat așa ca acum.

O presimțire cleioasă de spaimă îi creștea în inimă: faptul că odată cu acest străin, al cărui nume suna atât de straniu și totuși atât de familiar, ceva amenințător i se strecurase în viață. Și-și dorea – cu o înflăcărare de care se sperie și ea – să nu-l fi chemat pe Mo și Deget-de-praf să fi rămas afară până ce l-ar fi măturat ploaia.

Când ușa de la atelier se mai deschise o dată, tresări speriată.

— Tot aici ești! zise Mo. Du-te în pat, Meggie. Haide!

Avea acea cută mică deasupra nasului, care îi apărea ori de câte ori ceva îl îngrijora cu adevărat, și privea prin Meggie ca și cum ar fi fost cu gândurile în altă parte. Presimțirea spori în inima lui Meggie și-și întinse aripile negre.

— Alungă-l, Mo! zise ea, în timp ce el o împingea în odaia ei. Te rog, alungă-l! Nu pot să-l sufăr.

Mo se sprijini de ușa deschisă.

— Măine, când ai să te scoli, o să fie plecat. Pe cuvânt de onoare.

— Pe cuvânt de onoare? Fără tras pe sfoară, fără strâmbe?

Meggie se uită fix în ochii lui. Vedea întotdeauna când Mo mințea – indiferent câtă osteneală și-ar fi dat să-i ascundă ceva.

— Fără strâmbe, zise și drept dovadă ridică mâinile.

Apoi închise ușa după el, deși știa că lui Meggie nu-i plăcea asta. Meggie își lipi urechea de ușă și ascultă. Auzea clincănit de vase. Aha, lui Barbă-Roșie i se dădea un ceai ca să se încălzească. Sper să facă o pneumonie, se gândi Meggie. Nu trebuia să moară imediat din asta,

așa ca mama profesoarei ei de engleză. Auzea ceainicul fluierând în bucătărie și pe Mo înapoindu-se în atelier cu o tavă plină de vase care clincăneau.

După ce Mo trase ușa după el, Meggie mai așteptă, din prudență, câteva secunde, cu toate că îi venea greu s-o facă. Apoi se strecură din nou afară, pe coridor.

De ușa atelierului lui Mo atârna o placă îngustă de tinichea. Meggie știa pe de rost cuvintele de pe ea. Cu ajutorul literelor acelea demodate, cu articulații ascuțite, învățase să citească pe când avea cinci ani:

*Unele cărți trebuie gustate,
altele sunt înghițite,
doar câteva sunt mestecate
și de tot mistuite.*

Pe atunci, când trebuia să se cațăre pe o ladă ca să descifreze plăcuța, crezuse că mistuirea trebuia luată în sens propriu și se întrebese, plină de dezgust, de ce Mo își atârnase de ușa tocmai cuvintele unui profanator de cărți.

Între timp aflate ce însemnau acele cuvinte, dar azi, în noaptea asta, nu cuvintele scrise o interesau. Voia să înțeleagă cuvintele spuse, cuvintele șoptite, abia auzite, aproape neînțelese, pe care cei doi bărbați le schimbau în spatele ușii.

— Nu-l subestima, îl auzi pe Deget-de-praf spunând.

Glasul lui suna altfel decât glasul lui Mo. Niciun glas nu suna ca acela al tatălui ei. Mo putea să deseneze cu el imagini în văzduhul strălucitor.

— Ar face totul ca să pună mâna pe ea! – Se auzi din nou glasul lui Deget-de-praf –. Și totul înseamnă chiar tot, crede-mă.

— N-am să i-o dau niciodată.

Ăsta era Mo.

— Dar o să pună mâna pe ea într-un fel sau altul! Îți spun încă o dată: sunt pe urmele tale.

— N-ar fi prima dată. Până acum am putut întotdeauna să scap de ei.

— Da? Dar cât crezi că o să mai meargă așa? Și fata ta? Vrei să-mi spui că-i place să se mute neconținut dintr-un loc într-altul? Crede-mă, știu despre ce vorbesc.

În spatele ușii tăcerea se făcu atât de mare, încât Meggie abia îndrăzneala să respire de spaimă că cei doi bărbați ar fi putut s-o audă.

Apoi tatăl ei vorbi din nou, șovăitor, ca și cum limba lui ar fi format din greu cuvintele.

— Și după părerea ta, ce... trebuie să fac?

— Vino cu mine. Te duc la ei! – Clincăni o ceașcă. O linguriță se izbi de porțelan. Ce mari devin zgomotele mici când e liniște –. Știi, Capricorn are o părere foarte bună despre talentele tale, s-ar bucura cu siguranță dacă i-ai duce-o tu singur! Cel nou, pe care l-a găsit ca să te înlocuiască, e teribil de ageamiu.

Capricorn. Alt nume foarte straniu. Deget-de-praf îl scuiase ca și cum sunetul i-ar fi putut mușca limba. Meggie își mișcă degetele reci de la picioare. Frigul i se urcase până la nas și nu înțelegea prea multe din ceea ce vorbeau cei doi bărbați, dar încerca să-și întipărească în minte fiecare cuvânt.

În atelier se făcuse iarăși liniște.

— Nu știu... zise Mo în cele din urmă. – Glasul lui suna atât de obosit, încât inima lui Meggie se strânse –. Trebuie să reflectez. Ce crezi, când o să fie oamenii lui aici?

— În curând.

Cuvântul căzu ca o piatră în liniștea care se lăsase.

— În curând, repetă Mo. Ei, bine. Atunci o să mă decid până mâine. Ai un loc de dormit?

— O, se găsește întotdeauna, răspunse Deget-de-praf. Până una alta o s-o scot cu bine la capăt, cu toate că lucrurile continuă să meargă prea repede pentru mine. – Râsul lui nu suna voios –. Dar mi-ar plăcea să știu ce-ai hotărât. Ești de acord să vin mâine din nou? Pe la prânz?

— Desigur. O iau pe Meggie la unu și jumătate de la școală. Vino după aia.

Meggie auzi cum se împinse un scaun. Se strecură repede în odaia ei. Când se deschise ușa atelierului, ea tocmai și-o închidea pe-a ei. Stătea cu plapuma ridicată până sub bărbie, trăgând cu urechea la tatăl ei, care își lua rămas-bun de la Deget-de-praf.

— Mulțumesc încă o dată că m-ai prevenit, îl auzi spunând. Apoi pașii lui Deget-de-praf se îndepărtară încet, ca și cum ar fi șovăit să plece, ca și cum n-ar fi spus tot ce-ar fi vrut să spună.

Dar până la urmă dispăru și doar ploaia continua să bată toba cu degete ude pe fereastra lui Meggie.

Când Mo deschise ușa odăii ei, închise repede ochii și încercă să respire foarte încet, cum facem numai în cel mai adânc și mai nevinovat somn.

Dar Mo nu era prost. Uneori era chiar îngrozitor de deștept.

— Meggie, scoate un picior din pat, îi spuse.

Scoase împotriva voinței ei degetele încă reci de sub plapumă și le puse în mâna caldă a lui Mo.

— Știam eu, zise el. Ai spionat. Nu poți să faci măcar o dată ce-ți spun?

Cu un oftat, îi împinse din nou picioarele sub plapuma delicios de caldă. Apoi se așeză lângă ea pe pat, își trecu mâinile pe fața ostenită și privi pe fereastră. Părul său era negru ca blana de cârțiță. Părul lui Meggie era blond ca acela al mamei ei, despre care nu știa nimic decât ce-i spuneau câteva fotografii șterse. „Fii bucuroasă că semeni mai mult cu ea decât cu mine“, spunea întotdeauna Mo. „Capul meu n-ar sta bine pe un gât de fată.“ Dar Meggie ar fi preferat să semene mai mult cu el. Nu exista pe lume vreun chip pe care să-l iubească mai mult.

— N-am înțeles oricum nimic din ce-ați vorbit, murmură ea.

— Bine.

Mo se uita ținută pe fereastră ca și cum Deget-de-praf s-ar mai fi aflat în curte.

— Încearcă să dormi puțin, îi zise.

Dar Meggie nu voia să doarmă.

— Deget-de-praf! Ce nume mai e și ăsta? zise ea. Și cum de-ți spune Limbă-vrăjită?

Mo nu răspunse.

— Și-apoi ăla care te caută... am auzit când i-a spus Deget-de-praf numele... Capricorn. Cine e ăsta?

— Nimeni pe care ar trebui să-l cunoști. – Tatăl ei nu se întoarse –. Credeam că n-ai înțeles nimic din ce-am vorbit! Pe mâine, Meggie.

De astă dată lăsa ușa deschisă. Lumina din coridor cădea pe patul ei. Se contopea cu negreala nopții care se strecura prin fereastră, iar Meggie stătea culcată și aștepta ca întunericul să dispară odată și să ia cu el sentimentul acela de nenorocire amenințătoare.

Abia mult mai târziu avea să înțeleagă că nenorocirea nu se născuse în acea noapte. Doar că se înapoiase pe furiș.

Mistere

— Dar ce fac copiii fără cărți de povești? întrebă Naftali.

Iar Reb Zebulun răspunse:

— Trebuie să se resemneze. Cărțile de povești nu sunt ca pâinea. Poți trăi și fără ele.

— Eu n-aș putea trăi fără ele, zise Naftali.

Isaac B. Singer,

Naftali povestașul și calul său Sus

Se crăpa de ziuă, când Meggie se trezi din somn. Noaptea pălea peste câmpuri ca și cum ploaia i-ar fi spălat până la decolorare tivul rochiei. Deșteptătorul arăta aproape cinci și Meggie voi să se întoarcă pe cealaltă parte și să doarmă mai departe, când simți pe cineva în odaie. Speriată, se ridică și-l văzu pe Mo stând în fața șifonierului deschis.

— Bună dimineata! zise el, în timp ce puneă în geamantan puloverul ei preferat. Îmi pare rău, e foarte devreme, dar trebuie să pornim la drum. Ce-ai zice de o cacao la micul dejun?

Meggie dădu din cap amețită de somn. Afară păsările ciripeau de parcă s-ar fi trezit de ore întregi.

Mo mai aruncă încă doi pantaloni de-ai ei în geamantan, îl închise și-l duse la ușă.

— Îmbracă-te cu ceva călduros, zise. Afară e răcoare.

— Unde mergem? întrebă Meggie, dar el dispăruse deja.

Tulburată, aruncă o privire afară. Aproape că se aștepta să-l vadă pe Deget-de-praf acolo, dar în curte țopăia doar o mierlă pe pietrele umede de ploaie. Meggie își trase pantalonii pe ea și se duse poticnindu-se în bucătărie. Pe coridor erau două geamantane, o geantă de voiaj și lada cu sculele lui Mo.

Tatăl ei stătea la masa din bucătărie și ungea chifle cu unt. Merinde pentru drum. Când intră în bucătărie, ridică puțin ochii și-i zâmbi, dar Meggie își dădu seama că își făcea griji.

— Nu putem pleca, Mo! zise ea. Iau vacanță abia peste o săptămână!

— Și? În definitiv, nu e pentru prima oară când trebuie să plec din cauza unei comenzi, în vreme ce tu ai școală.

Aici avea dreptate. Se întâmpla des: de fiecare dată când vreun anticar, vreun colecționar de cărți sau vreo bibliotecă aveau nevoie de un legător de cărți și Mo primea comanda să scape de mucegai și praf câteva volume vechi și prețioase sau să le croiască o altă haină. Lui Meggie i se părea că denumirea de „legător de cărți“ nu descria deosebit de bine munca lui Mo, motiv pentru care cu câțiva ani în urmă meșterise pentru atelierul lui o firmă pe care sta scris *Mortimer Folchart, doctor de cărți*. Și acest doctor de cărți nu se ducea niciodată la pacienți fără fiica lui. Așa fusese întotdeauna și așa avea să rămână pentru totdeauna, indiferent ce spuneau profesorii lui Meggie despre asta.

— Cum stăm cu vărsatul de vânt? Am folosit deja scutirea asta?

— Ultima dată. Atunci când a trebuit să mergem la individul ăla oribil cu Bibliile. Meggie cercetă fața lui Mo.

— Mo? Trebuie să plecăm din cauza... nopții trecute?

O clipă crezu că avea să-i povestească tot – indiferent ce-ar fi fost de povestit. Dar ei ciătina din cap.

— Prostii, nu! zise și vâri chiflele pe care le unsese cu unt într-o pungă de plastic. Mama ta avea o mătușă. Mătușa Elinor. Am fost o dată la ea, când tu erai foarte mică. Locuiește lângă unul din lacurile din nordul Italiei, uit mereu care este, dar e foarte frumos acolo, iar de-aici sunt cel mult șase–șapte ore de mers cu mașina.

Nu se uita la ea în timp ce-i vorbea.

De ce trebuia să meargă tocmai acum? voi Meggie să întrebe. Dar nu o făcu. Nu-l întrebă nici dacă uitase de învoiala de după-amiază. Îi era prea frică de răspunsuri – și de faptul că Mo ar fi putut s-o mai mintă o dată. Întrebă doar:

— E tot atât de ciudată ca și ceilalți?

Mo mai fusese în vizită cu ea la unele rubedenii. Atât familia lui, cât și aceea a mamei lui Meggie erau, cum i se părea acesteia, răspândite peste jumătate din Europa. Mo zâmbi.

— Puțin ciudată este, dar ai să te descurci. Are cărți cu adevărat minunate.

— Cât lipsim?

— Ar putea să dureze ceva mai mult.

Meggie bău o înghițitură de cacao. Era atât de fierbinte, încât își arse buzele. Își apăsă iute pe gură cuțitul rece. Mo împinse scaunul.

— Trebuie să mai împachetez câteva lucruri din atelier, spuse. Dar nu durează mult. Trebuie să fii moartă de oboseală, dar poți să dormi după aia în autobuz.